

Ryby potkáš v Okamžiku

Nechcete jít s námi na ryby?

Přibližně takhle zněla nabídka Okamžiku, který se stará (nejen) o volnočasové aktivity lidí s částečnou nebo úplnou ztrátou zraku.

Mnoho let ráda využívám příležitosti na zajímavá tematická setkání, která Okamžik pořádá, ať jsou to divadelní představení, výstavy, informativní a osvětové semináře, rukodělné dílny a třeba i kurz bubnování na africké bubny. Mívali jsme i literární klub, ale ten skončil, což považuji za nenahraditelnou ztrátu seberealizace starých pismáků i mladých pokušitelů literární tvorby.

Vraťme se ale k rybám.

Ano, v naší rodině se kdysi tchán muškař pyšnil nejedním úlovkem, ale tahle doba je pryč. Znam pouze ryby mražené, konzervované, púlené a grilované. Nikdy jsem netoužila po vysedávání u vodního zdroje a po komunikaci na téma – berou, berou?

Otázka mířící z Okamžiku ale padla na úrodnou půdu.

Neplánované rodinné okolnosti mě na pár měsíců připoutaly k domovu. Najednou na sklonku června tady byla možnost opustit dočasně domov v paneláku za účelem ... to je jedno, za jakým. Ať je to třeba lovení ryb nebo putování pouští na dromedárovi, ale ať na chvíli vyskočím ze stereotypu péče o domácnost a její členy.

„Pojď, Felixi, jdeme na ryby,“ pobídla jsem svého vodícího psa, kterému bylo od pořadatelů dovoleno zúčastnit se tak neobvyklého výletu. Odebrali jsme se na sraziště, kde nás očekával mikrobus. Bylo nás v něm jako psů, no vlastně, ještě dva vodící psi jako bonus. Nějak jsme se tam naskládali a vyrazili směrem Stříbrná Skalice, konkrétně sportovní rybník Hruškov.

To nadšení, s jakým nás přijal hostitelský rybářský spolek, mi připadalo jako sci fi. Z mikrobusu se vykulila šestnáctičlenná skupina, kterou z poloviny tvořili těžce zrakově postižení účastníci zájezdu, a z poloviny zaměstnanci Okamžiku, včetně jedné dobrovolnice. Nejprve jsme se odebrali ke stánku s občerstvením, ale brzy nato do velkého stanu, kde teprve začala ta pravá zábava. Kolem stolu kolovaly různé části rybářského náčiní i zajímavé potravinové produkty, ale pozor! Všechny ty granule, bonbóny i další voňavá nebo zapáchající sousta se týkaly pouze ryb. Pro člověka se nic nepodávalo, od toho tu byl kiosek s ochotnou obsluhou. Granule a další návnady voněly, páchly, měly různou strukturu a podobaly se všemu jinému než rousnicím nebo těstíčkům, které doporučuje rybářská tradice.

K tomu jsme se dozvídali, jak takové ryby ve sportovním rybníce žijí, jaké jsou konvence mezi rybáři navzájem a mezi rybami a rybáři. Zvláště mě zaujala strategie, kdy se někdo na loďce vypraví s kyblíkem rybích pochutin na rybník. Pochutiny tam vysype do vody, čímž přiláká ryby blíže ke břehu. Na břehu jsou instalované pruty s návnadou, přičemž každý prut má zařízení, které vydá specifický zvuk, pokud se ryba blíží k návnadě, tedy když ťuká. V takovém momentě rybář, který se v tu chvíli věnuje třeba vyprávění o tom, jak a kdy potkal jakou rybu, bystře vyskočí a uhání ke svému prutu, zanechávaje na svém místě nedopověděný příběh, rozpité pivo a nakousnutou svačinu. Nic na světě ho nezadrží!

A pak začne ten tanec: Do pravé ruky uchopí rybář prut a levou rukou navíjí a navíjí. Ten kdo na to vidí, může snadno podle pohybu na hladině odhadnout potřebnou rychlost i sílu navíjení. Ten, kdo na to nevidí, má vedle sebe asistenta, který ho o dějích nad i pod hladinou pohotově informuje. Když je ryba na mělčině, přiskočí šikovně asistent s podběrákem a třeba i s pomocí přihlížejících rybu triumfálně nabere. Rybě je z úst odborně vyjmut bolestivý háček, a už se utíká k vaničce, která je zároveň váhou. Kořist je zde zvážena, vyfocena, vše zaznamenáno do příslušného souboru v chytrém telefonu. Následně se ryba vrací ke svým, aby si mohla i nadále pochutnávat na mňamkách rozsetých po dně rybníka nebo vznášejících se na hladině. Všichni jsou nadšení, rybáři i ryba. Nadšený je i můj vodící pes, který, když se ujistil, že ryba mu neublíží, paběrkuje chutné granule, které se ocitly na kraji rybníka.

Ptáte se, jak je to možné, když rybáři odplouvají s granulemi a pochoutkami pro ryby na rybník?

Je ještě jedna technologie, jak ryby přivábit. Rybáři mají takovou zvláštní pomůcku, říkám jí odpalovačka. Je to plastová trubka, do které se nasypou granule, a ta se speciálním švihem pravou rukou odpruží směrem do rybníka, a granule se z její dutiny vystřelí blíže k rybám. Ryby připlují a nedávají pozor, jestli v granuli není háček. Některé jsou tak nenažrané a hloupé, že se nechají i opakovaně chytit, protože nerozliší, která návnada visí na vlasci a která se nabízí jen tak.

Pes Felix byl rád, že mnozí odpalovači byli tak nešikovní, že část granulí spadla do rákosí nebo na travnatý břeh. Věčně hladový retrívr samozřejmě takovou nabídku rád využije. Byl však upozorněn, že na tyhle dobrůtky peníze nemáme, protože kilo takových pochoutek vyjde draž než pořádný kus kvalitního hovězího. Ale rybářům nic není drahé, hlavně když je ryba spokojená.

Pokud jde o strategii samotného lovu, zvolily jsme s mou droboučkou asistentkou následující postup: já mrštila granulemi. Asistentka mrštila po nějaké chvíli prutem tak, aby vlasec s návnadou byl co nejdál od břehu. Po zvukovém signálu, že ryba zabrala, jsem za notného povzbuzování točila navijákem. Vůbec jsem netušila, že ovládat jednou rukou naviják a druhou držet prut je tak těžké. Následně asistentka přiběhla s podběrákem, a už jsme ji měly, rybu jednu tlustou, nenasytanou. Byl to mohutný kapr, vážil přes pět kilo. Focení vážení, gratulace a patřičné vytahování nad ostatními, kteří tahali cejny.

Tak, ještě se projít kolem rybníka, vykoupat a osušit psa, vyfotit se s rybáři, kteří sem přijeli z celé republiky, aby s námi mohli být. Dostali jsme i hezké suvenýry s rybími motivy, ale i bez nich by na tohle odpoledne nikdo z nás nezapomněl! Bylo nám fajn a všichni jsme si slíbili, že tahle akce není poslední.

A co jsme ulovili?

Máme na kontě především několik cejnů a kaprů, všichni pěkně vypasení. Královským úlovkem byla čtrnáctikilová vyza velká. Místní rybáři vylovili dokonce osmnáctikilovou, ale ta jim při vážení a focení zkolabovala. Protože však rybáři své ryby milují, tak se jeden odvážlivec vydal v poněkud chladném počasí s milou vyzou do rybníka, kde ji víc než půl hodiny resuscitoval. Pustil ji až ve chvíli, kdy měl jistotu, že veškeré její metabolické funkce jsou obnoveny. Poněkud promodralý zimou, ale šťastný, se za potlesku přihlížejících vrátil do stanu, aby se osušil, oblékl a zahřál něčím chutným. Komu čest, tomu čest!

Nakonec ještě několik praktických informací:

Nabídku zúčastnit se akce dostal Okamžik od Nadačního fondu Světluška, kam ji poslal hlavní organizátor Petr Poláček z rybářského klubu Příbram. Rybáři nám zaplatili i dopravu, takže celá akce byla zdarma. Na všech, kdo se nám věnovali, byl vidět upřímný zájem o nás. Je potěšující potkat vstřícné lidi, kteří rádi využívají příležitost pomáhat. Dozvěděli jsme se, že naše odpoledne není ojedinělá nabídka Rybářského klubu, který pořádá i různé benefiční akce a sbírky ve prospěch konkrétních lidí nebo spolků sdružujících zdravotně nebo sociálně znevýhodněné členy.

Velký dík patří nejen rybářům, ale i Okamžiku, který zajistil doprovod pro každého zúčastněného individuálně, a to dokonce v neděli!

A co já a můj pes?

Vrátili jsme se spokojení, plní dojmů a občerstveni pro další dny.

Petrův zdar!

Delicie Nerková